

BANÉR, ANNA
BERGIUS, BENGT

**Kärleks-händelser emellan herr Eric
Gustafsson Stenbock och fru Malin
Stensdotter Sture till Hörningsholm. År 1573.
Stockholm, tryckte hos Fr. B. Nestius, 1828.**

Stockholm
1828

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Ex. A

Bibli
S.
(R)

1700-1829

Kärleks-Händelser

Emellan

Herr ERIC
GUSSTAFSON
STENBOCK

och

Fru MALIN
STENSDOTTER
STURE

Sill Hörningsholm.

Utg. af Bengt Bergius
År 1573.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Fr. B. Nestius, 1828.

På efterföljande sätt, berättade min
Sal. Morsyster, Fru Sigrid Sture,
Friherrinna till Salestad och Gåd-
deholm, att det så gick till, enår
Herr Erich Gustafsson Stenbock för-
de min Sal. Morsyster Fru Mag-
dalena Sture ifrån Hörningsholm.

Ånno 1573 Jule-afton kom han till
Hörningsholmen, och war der allt öfwer
Nyåret, och då förärade han Mormoder
och alla hennes Döttrar sköna nyårgäf-
wor, samt hennes Prest och annat folk,
som han åtskillige gånger förr hade gjort,
och drog så dådan några dagar derefter,
och kom igen weckan före Palmsondagen,
hafwande sin Syster Fru Cecilia Gref-
winnan med sig. En dag eller två der-
efter han war ditkommen, förde han vår
Morsyster bort, och gick det så till: Om
morgonen kom Moster Fru Sigrid in i
rundelen, der Mormor och alla Moster-
ne plågade ligga: då stod Moster Fru
Magdalena på knä, i det nedersta fön-
stret, som är gent emot dörren, och las
och gråt så hjerteligen; då hon fick se Mo-
ster Fru Sigrid, steg hon upp, så höd

Moster Fru Sigrid henne en god morgon,
 och sade till henne: Gud wälsigne Eder!
 I hafwen en god gerning för handen.
 Då swarade hon: Gud gifwe hon wore
 god! dertill Moster Fru Sigrid swarade:
 twist är det godt, att man kan med tårar
 göra sina böner till Gud. Swarade hon:
 Ja! det är så, och sade till Moster Fru
 Sigrid: min alldrakäraste Syster! om
 alla de mina förlåta mig, så wänder då
 icke I Edert trogna hjerta ifrån mig.
 Min alldrakäraste Syster! swarade Mo-
 ster Fru Sigrid, hwi hafwen I sådant tal
 till mig? jag tror intet, I wisien göra en
 skålm af Eder, det har ingen varit i
 Sture-slågten, som så har ställt sig, att
 twi skulle wända våra hjertan ifrån dem.
 Då begynte hon hjerteligen gråta, och sä-
 ga: ja, jag säger nu så. I det samma
 ropade Mormor Moster Fru Sigrid in
 till sig i den lilla kammaren innom run-
 delen, och strax derefter gick Moster Fru
 Magdalena in i rundel-stugan, der Moster
 Fru Sigrid plågade ligga inne, och tog
 Syster Jungfru Christina Bielke, som
 då war liten, och satte henne på bordet,
 och lekte med henne. I det kom Herr
 Erich in, och hälsade henne och alla de
 andre der inne word, och sade så till hen-
 ne: A. Syster, welen I se den hästen som

jag har förärt Eder, han står nu nedre
 på borggården; då svarade hon: Ja!
 och så tog han henne under armen, och
 förde henne genom den dörren, som wette
 ut i förstugan. Då hon kom till dörren,
 sade hon till Moster Fru Sigrids Jung-
 fru, som het Jungfru Malin Biörnsdotter,
 Erland Biörnsons Syster, den hon kallade
 sin dräng: Kommer och följer mig. Sa-
 de hon ock till en gammal hustru, som
 het Lucia Amma, (som hade ammat upp
 Morbror Nils Sture och Moster Fru An-
 na, och allt sedan wårt hos Mormor:)
 följn J mig ock ner. Då stodo bådo ifrån
 sin gerning, och följde henne ner. Då
 de kommo ner på Borggården, stod hä-
 sten för slådan i porten under hwalfwet,
 der satte han Moster uti slådan, och den
 Jungfrun med sig, steg också sjelf bakpå slå-
 dan och begynte föra ned åt sjön. och när
 han förde bort, stod Mormors Prest och
 mera af hennes folk på Borggården, hwil-
 ka mente, att de skulle draga i jagt, och wän-
 tade att de andra Mostrarne skulle komma
 efter. Wtd hustrun det såg, att hon förde
 neder åt sjön, och begynte föra fast, så
 ropade hon och sade: K. Fröken, hwart
 wilsen J nu? tänken på min nådiga Fru,
 får hon det weta, att J dragen allena
 bort, så blifwer hon wred. Då tog Mo-

ster Fru Malin ut en kort byxa, och satte
 för hennes bröst, sågandes: tiger I in-
 tet, så skolen I aldrig tala mer. Då
 de woro komne på isen, så kommo ifrån
 den sidan på Borggården 50 Hofmän,
 och ifrån Diurgårds sidan och 50 Hofmän,
 hvilka redo på bägge sidor om slådan,
 dem hade Hertig CARL lånt honom förr;
 Alltså körde han det foraste hästen orkade
 löpa, och hwilade icke förr än i Swårds-
 bros Gästgifswaregård, der drog han in,
 och Hofmännenne kringrände gården, så
 der slapp ingen ut eller in. Der woro
 både Stråddare och Skinnare, som gjor-
 de kläder åt henne, och alla de, som hon
 hade med sig, förty hon drog med sitt bara
 hufswud, som hon gick och stod i sin Fru
 Moders hus. Då min Moster Fru Mar-
 garetta Sture oförwarandes gick till fön-
 stret, och fick se Mostren Fru Malin sitta
 på hans slåda, och att han körde så fort,
 begynte hon att ropa och säga: wist förer
 Herr Erich bort Syster Malin! och ro-
 pa de hon så högt, att Mormor och Moster
 Fru Sigrid fingo höra henne ropa; dock
 wiste de intet, hwad det war, utan tänkte,
 att ett af Moster Fru Sigrids barn hade
 fallit igenom fönstret, sprungo så utur
 cabinettet, der de suto, och sporde hwad
 som fattas. Då sade hon: Herr Erich

förder wist bort Syfter Malin. Då loyp min Mormor och Moster Fru Sigrid ned för trappan, beswinnade hon och föll ned. Då hon kom sig före igen, och för ömkeligt rop och tårar ej kunde tala, bad hon min Moster Fru Sigrid strax sätta sig i släden, och draga efter henne, det hon strax gjorde. När hon kom till Swärdsbro, wille Herr Erich intet släppa någon af hennes folk in i gården: men efter ett långt samtal, lät han alltså hennes släda in, och satte Hofmän på hästar rundt omkring gården. I förstugan stodo 4 Knektar med laddade långa hakar för dörren, der hon gick in. Då hon kom in, och med hjertans tårar fick se sin Syfter, förtälde hon henne sin Fru Moders ömkeliga klagan och hjertans gråt, med hög förnämning, att hon skulle följa henne hem till sin Fru Moder igen, så hade hon löfwat, att wilia förlåta henne allt det hon nu har gjort henne emot. I det hon dock länge teg stilla, så förmannte henne min Morsyster på nytt, att hon intet så högt skulle bedröfwa sin Moder, men efterkomma denna hennes begäran, ellest blefwe hon en orsak till hennes död. Då swarade hon med hjertans tårar: Der I kunnen försäkra mig, att Fru Moder wille bewilja,

att wi må äga hwarandra, efter jag så högt hafwer förpligtat mig med honom, wil jag följa tillbaka igen, om jag får för honom. Då swarade min Moster Fru Sigrid, att hon det intet kunde försäkra henne. Dertill hon swarade: Ja! så är den första willan så god som den sista, och gråt bitterliga. I det samma kom Herr Erich in, och bad min Moster draga tillbaka igen, och sade: Henne fån I intet igen med Eder. Dock blef hon qwar en stund med hjertans ångest, och wille intet så låta wisa sig af. I det min Moster så lagade sig till, att draga ifrån Hörningsholm efter dem, så kom Fru Cecilia Grefwinman ur sin kammare löpande till Mormor, der hon låg på trappan, och beklagade, det hennes Broder så högt hade gjort hennes Moster emot, sade hon och swor, det hon intet wiste derutaf, icke heller hade hon trott, att kära Moster så allt för illa skulle taga det wredeliga. Då wände min Mormor sitt hufwud om, och sade: faren fanen i wäld! Gud straffe båd Eder och Er Bror! och hafwen I nu här om warit i råd med honom, att röfwa mitt l. Barn ifrån mig, så drager nu efter till honom, och warer hos henne, att henne intet spott eller skam må ske. Då satte Fru Cecilia

Grefwinnan sig i Stådan; och drog efter
 dem den väg hon wäl wiste, och kom dit
 till Swårdsbro. Förr än Moster Fru
 Sigrid afdrog, frågade hon Fru Cecilia
 och Herr Erich, hwart de åttade sig med
 henne: swarade Herr Erich: åt Wisingsö
 till min Syster Fru Beata Grefwinnan
 wille jag föra henne, der skall hon blifwa,
 tills jag kan få hennes Fru Moders sam-
 tycke, att wi må komma tillsammans.
 Då bad min Moster Fru Sigrid Fru Ceci-
 lia Grefwinnan följa henne dit. Då
 Herr Erich swarade: Ja! min Syster,
 der har jag redan bedit henne om. Alltså
 böd min Moster Fru Sigrid henne god-
 natt med hjertans ångslan och tårar på
 begge sidor. Då tog Moster Fru Malin ett
 stort stycke Cenhorn utur sin pung, och fick
 Moster Fru Sigrid, sågandes: R. Syster,
 få min Fru Mor detta, det är det en-
 daste jag fått med mig ifrån min Fä-
 ders hus. När som Moster Fru Sigrid
 wille gå bort, bad Fru Cecilia Grefwin-
 nan och Herr Erich Moster, att hon wille
 mälla i denna deras sak hos min Mor-
 mor, och så laga, att min Mormor wille
 gifwa sitt samtycke dertill, att de måtte
 ågas; det Moster lofwade, så mycket hos
 henne stod, att göra, och drog så dådan.
 Då hon nu kom hem till Hörningsholm,

fann hon Fru Mormor nys vara buren af trappan upp i rundelen, och lagd i sin säng, och war hennes ömkeliga Elagan lika såsom då Moster drog ifrån henne, hwilken yppades då mera, då Moster kom igen, och hade intet Moster Fru Malin tillbaka med sig. Om morgonen i ottan drog Herr Erich ifrån Swårdsbro med Moster Fru Malin, och följde henne Fru Cecilia Grefwinnan, och Jungfru Malin Biörnsdotter, samt Lucia Animan, som förr skrifwit är, hwilka blefwo hos henne tills hennes bröllopp war skedt; så och de 100 man, som hans Nåde Hertig CARL hade fått Herr Erich; och dröjde han intet på wägen, så att han innan få dagar war wid Wisfingsö, utan twifwel i den meningen, han fruktade, att Mormor skulle sända någon efter dem; men Mormor war allena hemma, och hennes Mågar och unga Söner woro intet så när, att hon kunde hafwa något bistånd af dem. Herr Thure Bielke och Herr Hogenschiöld Bielke och Sönerne woro i Westerås hos Konung JOHAN. När Herr Erich kom till Wisfingsö, war Grefwe Pehr och Fru Beata på Sundholm, dit förde han henne, och kom dit Annandag Påsk, och Tisdagen före Palmsondagen förde han henne ifrån sin Fru Moder.

Då han hade lefwererat henne sin Syster, drog han strax andra dagen dådan och på wägen upp till Stockholm; dock kom han intet förr dit, än Konung JOHANS Bref mötte honom på wägen, att han skulle komma oförsummeligen upp, och swara för rätta, för den wäldswerkan han hade tillfogat Fru Märta Grefwinnan: Aldenstund min Mormor hade, dagen efter den olyckliga afresan war skedd, skrifwit Konungen till, och klage-ligen gifwit tillkänna den stora sorg och wäld, Herr Erich hade henne tillfogat, som copian deraf uti Konungens Bref till honom utwisar. När han då kom till Stockholm, blef han inmanad i sitt herberge, affatt ifrån sitt kall, och miste sin förläning det året; så gingo många bref emellan Konungen och Mormor, och förwätte hennes klagan så mycket hos Konungen, att han lofwade aldrig gifwa sitt samtycke dertill, att de skulle få äga hwarannan; lät alltså skrifwa och förbjuda, att ingen Prest öfwer hela Riket skulle fördrifta sig, att wiga dem. Dock kom han Anke-Drottningen, som war hans Syster, Hertig CARL, Fröknarna, sine Swågrar och Syster till, att de skrefwo Mormor till, och bådö om wänskap, och att Mormor wille gifwa sitt sam-

tycke dertill, att de måtte hafwa hwar-
 annan; en hon kunde aldrig gifwa sin
 wilja dertill, eller bringa det öfwer sitt
 samwete, hällst emedan Arke-Biskopen den
 gamla Mäster Lars aldrig bewilljade det,
 den hon ofta tillsförene i denna saken frå-
 gaat om råd: såsom ock war hennes hierta
 så fullt med harm för den stora spott
 och sorg, han hade tillsfogat henne, att
 hon icke kunde unna honom sitt barn.
 Men ester han hade Hertig CARL å sin
 sida, och alla sina Swågrar och flere mäk-
 tiga, som mera förmätte, än hon med
 de sina, emedan hennes Söner woro un-
 ga och små: Konungen wille icke heller
 gerna mista honom ifrån sin tjenst, ester
 han war öfwerste i den Danska Segden;
 bragte de fördensfull så widt, att han
 drog ner till sin Fader, Mster, Fru Anna
 på Forstena, och tog henne med sig till
 Wifingsö, tog så min Moster, med det
 följe hon hade ifrån sin Fru Moder, och
 förde henne öfwer gränsen, der han lät
 wigga sig af en Dansk Prest, sedan hon
 hade varit ett år och några månader
 hos hans Syster Fru Beata Grefwinnan
 på Wifingsö, och dröjde det dertfore så
 länge, att Moster Fru Malin intet wille
 att det skulle ske utan Mormors lof och
 samtycke, det han hoppades så. Ester

Det intet kunde ske, tog han dertill sitt eget råd, drog så samma dagen tillbaka igen öfwer ifrån gränsen till Torpa, der skedde Brölloppet. Grefve Pehr och Fru Beata gjorde sin enskyllan sedan hos Mormoder, för det de intet fölsde henne till sitt Bröllop. När det war skedt, förmatte alle deras förböner så mycket hos Konung JOHAN, (hållt emedan han då war i Konungens gunst, såg Konungen aerna att han måtte få Mormors wänskap) att han skref sielf Mormor till, samit och Anke-Drottningen, Hertig CARL, Frökenarne, allt Rikens Råd, och alle hans Förwanter, och bådo Mormor för honom om wänskap; men då hon förnam, att han åter på nytt hade bedröfwat henne, och emot hennes wilja hållit Bröllop, blef hennes sorg deröfwer så stor, att hon intet kunde så snart sin sorg förgåta och allt hwad henne skedde, förän min Mosters egna Swågrar, Bröder och Systrar idkeltigen bådo Mormor för honom om wänskap, och gjorde Mosterarne knåfall för Mormor, för Mosters ömkeliga skrifweller skull till dem, uti hwilka hon påmint dem all den kärlek som war dem emellan, och ännu hos dem ej skulle återwända, utan fly henne sin Fru Moders gunst, det de dock intet

förmådde förrän $I\frac{1}{2}$ års tid efter hennes Bröllop. Då hon änteligen kom till Mormor, var hon nere i badstugan några veckor förrän hon kom för Mormors ögon; men efter hon war hafswande, bad hennes Systrar, att hon måtte komma till wänskap, förrän hon skulle komma i barnsäng, det Mormor omföder bewilljade, och sade: hon skulle fuller intet så länge wredgas öfwer sitt barn, men för all den sorg och harm henne war skedd af honom, det hans bref utwisar, kunde hon intet unna honom så får en Dotter; bewilljade då omföder, att de båda kommo upp till henne, och då Mormor fick se Moster, sade hon: du olyckliga Barn! då föll Moster Fru Malin på sin knä, och fröy fram till sin Fru Moder, och med tårar och beklagellaa ord bad om förlåtelse, det min Mormor med hjertans tårar henne tillsade, upptog hennes hufwud och lade till sitt bröst; bed Gud förlåta dig dina synder, mitt kära Barn! Jag hafwer förlåtit dig det, du arma syndare! reste henne så upp; men Herr Erich stod rätt stilla. Det war önska till att se. Der word mina Swågrar och Systrar, hwilka alla gretto med hjertans tårar, churumål de gladdes deröfwer, att så witt war kommit

att de båda woro bragte i sin Fru Moders gunst och wännskap igen. Så blef då Herr Erich och Moster der så länge hon kom i barnsång, och fick Herr Gustaf Stenbock. Det första hennes barn födde hon på Torpa, och war en Dotter, hette Brita, den lefde intet längre än några weckor; men när hon denna gången skulle komma i barnsång, och hon något länge qwaldes, war hon ändå i den fruktan, att Mormor intet af hjer-tat hade förlåtit henne; had derföre Mor-mor med heta och bittra tårar om för-låtelse, och att hon wille bedja Gud för sig, så wiste hon, att Gud hulpe henne, antingen till lifwet eller döden, det skulle wara henne lika lårt, efter Gud hade låtit henne så länge lefwa, att hon haf-wer njutit den nåden, och war kommen i sin Fru Moders gunst, det Mormor tillsade åter på nytt igen. Då sade hon: K. Fru Moder! låser då så högt, att jag hörer, och beder för mig owärdiga! Då föll Mormor på sina knä midtför henne, och las så högt, att hon hörde hwart ord. Då sade hon: Gud ske lof, att jag det en gång fick höra; nu will jag aerna dö, när min Gud will. Då tröstade Mormor henne det bästa hon kunde, och försäkrade henne om sitt moderliga hjerta, det henne hjer-

testigen hugnade, blef hon så något derefter
 wäl förlofad. När Barnet skulle christ-
 nas, gjorde Mormor ett stort Barnsöl, böd
 dertill Konung JOHAN, Hertig CARL, alla
 Frökvarne, och då gaf Mormor Moster
 Fru Malin en så stor hemgift, som en af
 de andra sina Döttrar, i guld, silfwer,
 gångkläder, husgeråd, så och både boskap
 och allt annat, lika som en af de andra,
 hwad det war mera, intet war det mindre.

Ifrån den dagen hon drog ifrån sin
 Fru Mors hus, gick hon swartklädd, in-
 till det hon fick wänskap, och bar aldrig
 guld eller clenodier på sig, förrän hon
 följde Mormor till Geddeholm, efter Herr
 Thure och Moster Fru Sigrid gjorde
 Bröllop åt en Alma, som hade ammat
 upp tre stycken Mosters barn; och Fru
 Sigrid hade budit Moster Fru Malin till
 brudfränja: då satte hon på henne, af
 de clenodier, som Herr Erich hade gif-
 wit henne, deribland war ett diamants-
 kors mycket skönt. Då mormor kom in,
 och såg, att hon gick så swartklädd, sade
 hon: Kära Malin! hwi går du alltid
 swart? då brast hon ut i att gråta, och
 sade: Kära Fru Mor, det hafwer varit
 min drägt, sedan jag kom ur Fru Mors
 hus. Då sade Mormor: Du skall in-

tet så mera gå, och wid det hon satte det diamants-korsset på Bruden, sade Mormor: nej! det skall du hafwa sielf på dig, och tog det så och hängde det på hennes bröst. Då brast hon åter på nytt ut till att gråta, och kysste Mormors händer, sedan såg hon intet mera så be-
dröfwad ut, som hon allt bortföre gjort.

Detta har jag låtit skrifwa efter en Skrift, som Sal. Grefwinnan Fru *Anna Baneer* hade skrifwit med egen hand.

BEATA STENBOCK.

---

www.books2ebooks.eu